

Antoni Simon i Tarrés, **Pau Claris, líder d'una classe revolucionària**, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 2008

Nascut a principis de l'any 1586, Pau Claris formava part d'una generació de la classe dirigent barcelonina que va recollir els fruits del redreçament econòmic i de l'enfortiment institucional català de la segona meitat del segle XVI. Tot i ser una classe dividida en bàndols i faccions, hi havia força elements que la compactaven políticament: una arrelada cultura constitucionalista, una forta vinculació a les institucions pròpies de la formació històrica catalana i uns densos lligams familiars, els quals podien ser font de disputes però també de solidaritats.

Durant els anys 1640-1641, Pau Claris i una classe conscient de les seves funcions públiques i dirigents van reaccionar contra les directrius i la pràctica política del govern central de la monarquia espanyola, que repetidament havien violentat les vides, hisendes i honres dels naturals catalans, i que també amenaçaven amb desvirtuar el règim de llibertats que els identificava com a comunitat política. Des d'una perspectiva actual, la ferma actitud resistencialista de Pau Claris –que personalment la Cort de Madrid li féu pagar ordint un més que probable assassinat polític- pot ser valorada i interpretada de maneres prou distintes, però el que resulta indiscutible és que, tant a curt com a llarg termini, aquesta actitud resistencialista marcà d'una manera decisiva les relacions de la formació històrica catalana amb l'estat hispanocastellà en construcció dels temps moderns.